

Легенди про село та озеро

Легенди про походження назви села Біле.

Легенда №1

Колись давно-давно на території нашого села була висока гора. Навколо був густий ліс. Недалеко від гори – озеро, яке біліло серед темного лісу.

Один пан вирішив заснувати тут село. На піщаних білих горбочках з'явилися перші хати. З часом їх стало більше. Виросло ціле село, яке назвали Білим.

Легенда № 2.

Колись дуже давно-давно жив в одному селі пан і була в нього донька незвичайної краси. Багато парубків сваталися до неї, але вона відмовляла, бо була закохана в сільського коваля. Цей юнак був дуже бідний, тому батько дівчини не дозволяв їм зустрічатися. А хотів віддати доньку за старого невродливого, але багатого пана. Дівчина це знала, але нічого не могла вдіяти. Тоді вона супроти волі батька повінчалася з ковалем, і вони втікли. Довго вони блукали лісами і побачили невеликий хутір. Вони пішли туди, розповіли людям про своє горе. Ті пустили їх до себе. Зажили вони добре. Та недовгим було їхнє щастя. Батько довідався, де його дочка і вирушив з військом, щоб забрати доньку, а коваля вбити. Як побачила це красуня, відразу побігла до лісу, а там кругом були болота.

Вона втопилася. А на тому місці утворилося багато пухівки, яка розлетілася по всьому болоті.

Багато часу пройшло від того дня. Хутір розрісся і став селом. А так як кругом були болота із пухівкою білою, а із східної сторони була біла гора, то і село назвали Білим.

Легенда про озеро

Стояв невеличкий хутір, обгороджений з усіх сторін валами, величезною огорожею. А в центрі поселення височіла церква із куполами. Жили люди щасливо, горя не знали, в церкву ходили, віруючими були. Та одного разу вночі, звідкіль не візьмись, почали вибиватись на вверх струмки джерела. Вода біла з – під землі. Люди почали рятувати своє добро, але не встигли – всі пішли під воду.

Зникли під водою і хутір, і церква.

Так утворилося озеро.

Легенди про село та озеро

Легенди про походження назви села Біле.

Легенда №1

Колись давно-давно на території нашого села була висока гора. Навколо був густий ліс. Недалеко від гори – озеро, яке біліло серед темного лісу.

Один пан вирішив заснувати тут село. На піщаних білих горбочках з'явилися перші хати. З часом їх стало більше. Виросло ціле село, яке назвали Білим.

Легенда № 2.

Колись дуже давно-давно жив в одному селі пан і була в нього донька незвичайної краси. Багато парубків сваталися до неї, але вона відмовляла, бо була закохана в сільського коваля. Цей юнак був дуже бідний, тому батько дівчини не дозволяв їм зустрічатися. А хотів віддати доньку за старого невродливого, але багатого пана. Дівчина це знала, але нічого не могла вдіяти. Тоді вона супроти волі батька повінчалася з ковалем, і вони втікли. Довго вони блукали лісами і побачили невеликий хутір. Вони пішли туди, розповіли людям про своє горе. Ті пустили їх до себе. Зажили вони добре. Та недовгим було їхнє щастя. Батько довідався, де його дочка і вирушив з військом, щоб забрати доньку, а коваля вбити. Як побачила це красуня, відразу побігла до лісу, а там кругом були болота.

Вона втопилася. А на тому місці утворилося багато пухівки, яка розлетілася по всьому болоті.

Багато часу пройшло від того дня. Хутір розрісся і став селом. А так як кругом були болота із пухівкою білою, а із східної сторони була біла гора, то і село назвали Білим.

Легенда про озеро

Стояв невеличкий хутір, обгороджений з усіх сторін валами, величезною огорожею. А в центрі поселення височіла церква із куполами. Жили люди щасливо, горя не знали, в церкву ходили, вірними були. Та одного разу вночі, звідкіль не візьмись, почали вибиватись на вверх струмки

джерела. Вода була з – під землі. Люди почали рятувати своє добро, але не встигли – всі пішли під воду.

Зникли під водою і хутір, і церква.

Так утворилося озеро.

